

În *Artă și tehnică grafică*, Mart-Iunie 1940, d. Onisifor Ghibu prezintă frumoase picturi bisericesti ale lui Picu Pătruș din Săliștea Sibiiului, călugăr apoi la Cheia din Vâlcea (n. 1818).

O notă asupra cunoscutei *Rouman anthology* a lui Henry Stanley din 1856, de d. Ion Pillat. De mare importanță e semnalarea și reproducerea, de d. Aurel Filimon, a următoarelor vechi țesături artistice: 1. Perdeaua de la Slatina, care, fiind de la Alexandru Lăpușneanu, nu poate fi decât de pe la 1560 (iar nu 1492); d. Filimon a fost înșelat de ștergerea cu vremea a zecilor). 2. O a doua perdeă acolo, din 1561 (le-am văzut și menționat în Călătoriile mele prin Moldova). 3. Epitaful de la Neamț al lui Ștefan-cel-Mare. 4. Perdeaua de la Tismana a lui Șerban Cantacuzino, cu Doamna Maria, fiica și fiul. 5-6. Perdelele brâncovenești de la Hurezi (identice cu cele de la Muzeul de Artă Religioasă).

În *Istoria Țerei Romanesci pentru clasa V rurală și a IV-a urbană* a lui A. M. Michaelescu, Ploiești 1894, p. 16, nota: „La satul Pietroșani dintre București și Giurgiu și la locul numit Grădiștea din comuna Drăjna-de-jos din județul Prahova“ se află „cărămizi mari“ de legiuni. „Aici s’au găsit urmele unui lagăr roman, având suprafața de 20 hectare și zidurile făcute din cărămizi grele de aproape 15 chilograme una“. La pagina 27, nota 1: „Urme din această năvălire (a Tatarilor) se mai văd și astăzi în satul Comarnic din jud. Prahova, unde există un puț părăsit, numit puțul Tătarului“.

Figurile de pe sicriul de argint al Sf. Simion din Zara, dar al lui Ludovic de Anjou, rege al

Ungariei la sfârșitul secolului al XIV-lea, operă a unui argintar Francesco, fiul lui Antonio din Milano (*The Hungarian Quarterly*, VI, 1, la pagina 128) sânt întru toate asemenea cu argintăriile noastre din secolul al XVI-lea (v. mai ales princezele îngenunchiate).

Se cunosc legăturile între arta noastră și cea armeană. Ar fi interesantă o comparație tehnică a bisericilor românești cu „catedrala lui David“ din Tiflis (v. *Nord und Süd* a lui Paul Lindau, 1893, p. 265, după Bernhard Stern, *Vom Kaukasus zum Hindukusch*).

În *Izvoarașul*, XXI, 3, vederea frumoasei biserici maramurășene din Apșa-de-jos.

În Jos. Chmelâr, Stan. Klîma, Jar. Nečar, *Podkarpatská Rus*, Praga 1923, mai multe biserici de lemn maramurășene (pp. 99, 101, 103, 105, 109, 111, 113, 117, 119). Nu lipsesc scene din regiunea românească a Apșelor. Case de lemn, pp. 60-1, 65, 67, 71. Mori, p. 65.

Pretutindeni se vede că primul strat, peste care s’au așternut Rușii, a fost românesc.

Ca element istoric, și cetatea Hustului (numele în legătură cu sarea *huscă*), p. 91. A Muncaciului, pp. 95, 97.

Ca element etnografic, Huțulii cu cojoace, pp. 131, 133, 135 (cf. pp. 137, 139).

Alte porturi, p. 141 și urm.

În nomenclatură: Voloșianca, Făgăraș, Negrovo, Fedeleșovca, Vlahovo, Crasnișori, Tereșul, Buștin (Bușteni), Răchita, Volovoie.